

OBCPOPS

**ORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA**

2018_2019

**L'OBC
i BRAD
MEHLDAU**

**9 DE NOVEMBRE
DE 2018**

SALA 1 PAU CASALS

L'AUDITORI

**auditori.cat
obc.cat**

El pianista i compositor Brad Mehldau és el protagonista del Retrat d'Artista d'aquesta temporada amb dos importants projectes, els quals impacten a OBCPOPS i a la Temporada de Cambra des de les Jazz Sessions. El concert d'avui és especial per moltes raons. D'una banda, celebrem el cinquantè aniversari del Festival de Jazz de Barcelona i ho fem amb la primera participació de l'OBC en aquesta exitosa trajectòria del certamen. De l'altra, és una oportunitat única per veure aquesta figura mundial del jazz en format simfònic i estrenant el seu últim concert per a piano i orquestra. El projecte forma part d'un ambiciós coencàrrec en què L'Auditori i l'OBC es posen al costat d'institucions tan rellevants com el Jazz à la Villette Festival, el Jazztopad Festival de Polònia, el Barbican Centre de Londres, la Philharmonie Luxembourg i Los Angeles Philharmonic. El retrat d'artista es completarà amb un concert en què Brad Mehldau interpretarà amb el tenor Ian Bostridge el cicle de cançons que el pianista ha dedicat especialment al tenor. Una mostra més de la voluntat de L'Auditori d'aprofundir en la connexió entre les diferents programacions generant projectes transversals de gran envergadura.

L'obra encarregada a Brad Mehldau que estrenem en aquest programa està emmarcada, a més, en el **Music Up Close Network**, un projecte europeu de col·laboració entre institucions musicals europees que agrupa diverses orquestres, entre elles, l'OBC. La finalitat d'aquesta iniciativa és cercar i desenvolupar noves estratègies per tal d'apropar la música simfònica als joves i connectar-la amb nous públics. Es tracta d'una xarxa pilot de cooperació per compartir nous enfocaments que permetin aconseguir aquest objectiu. A més, el projecte està impulsat per una associació internacional d'orquestres que treballa amb les autoritats regionals, nacionals i europees per tal d'afavorir la formació i la mobilitat artística. Els membres de Music Up Close Network són: **Accademia Nazionale Di Santa Cecilia, Orchestre National de Lille, Nederlands Philharmonisch Orkest, Muzicki Centar Crne Gore, Branimir Slokar Academy, International Yehudi Menuhin Foundation, Sarajevska Filharmonija, Regesta.Exe, Regione Lazio i L'Auditori de Barcelona.**

Clark Rundell director · Brad Mehldau piano

-
- 1** **JONNY GREENWOOD**
Oxford 1971
There Will Be Blood. Suite (2007) 1a audició 16'
Open Spaces
Future Markets
HW/Hope of New Fields
Henry Plainview
Proven Lands
Oil
-
- 2** **BRAD MEHLDAU**
Jacksonville 1970
Piano solo 10'
-
- 3** **BRAD MEHLDAU**
Concert per a piano i orquestra. (2018) 1a audició. Estrena nacional 35'
I. (the voyage continues) - II - III

Concert inclòs a **JAZZ SESSIONS** en col·laboració amb

Agraïrem que apagueu els mòbils, desactiveu les alarmes sonores i contingueu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

Comenta aquest concert amb #auditori #OBCpops

L'Auditori és un consorci de

Mitjans patrocinadors

El pianista de jazz Brad Mehldau ha portat una activitat intensa des de principis dels 90 fent actuacions i enregistrant àlbums. Ha quedat més que demostrat durant tots aquests anys que el punt fort de Mehldau és el format trio. L'any 1996, als inicis del seu grup, va llançar un conjunt de cinc enregistraments per al segell Warner Bros que portava per títol *The Art of the Trio* (a finals del 2011, la discogràfica Nonesuch el va relançar en format 'pack' de 5 discos). Va ser durant aquella mateixa època que Mehldau també va llançar un enregistrament com a pianista solista que portava per títol *Elegiac Cycle*, i l'àlbum anomenat *Places*, que inclou tant solos de piano com cançons amb el seu trio. *Elegiac Cycle* i *Places* es podrien anomenar àlbums "conceptuals", formats exclusivament per material original amb temes centrals que planen per damunt de les composicions. Entre els enregistraments de Mehldau també hi figuren *Largo*, una obra amb col·laboracions com la de l'innovador músic i productor Jon Brion, i *Anything Goes*, un popular trio amb el baixista Larry Grenadier i el bateria Jorge Rossy.

El primer àlbum que va gravar amb Nonesuch, *Brad Mehldau Live in Tokyo*, va sortir a la llum el setembre del 2004. Després de 10 anys (molt profitosos) amb Rossy com a bateria del trio consolidat de Mehldau, Jeff Ballard va passar a formar part de la banda i va començar a substituir Rossy el 2005. El segell va llançar el primer àlbum com a Brad Mehldau Trio (*Day is Done*) el 27 de setembre del 2005. Nonesuch va treure l'emocionant gravació del trio en directe que porta per títol *Brad Mehldau Trio Live* el 25 de març del 2008. I el 16 de març del 2010, la mateixa discogràfica va publicar un disc doble amb l'obra original anomenat *Highway Rider*, l'esperadíssima continuació de *Largo*. Aquest àlbum era la segona col·laboració de Mehldau amb el reconegut productor Jon Brion i incloïa actuacions a càrrec del trio de Mehldau (el bateria Jeff Ballard i el baixista Larry Grenadier) i també amb el percussionista Matt Chamberlain, el saxofonista Joshua Redman, i una orquestra de cambra dirigida per Dan Coleman. L'any 2011, Nonesuch va treure *Live in Marciac* (que constava de dos CDs i un DVD complementari del concert del 2006) i *Modern Music*, un treball de col·laboracions entre els pianistes Brad Mehldau i Kevin Hays i el compositor-arranjador Patrick Zimmerli. El 2012 Nonesuch va publicar un àlbum de cançons originals fetes pel Brad Mehldau Trio: *Ode*. Era el primer que feien com a banda des del disc del directe a Village Vanguard el 2008, i la primera gravació d'estudi del trio des del 2005, quan van registrar *Day is Done*. Finalment, *Ode* va ser nominada als Grammy. El segell Nonesuch va llançar el disc del Brad Mehldau Trio *Where Do You Start*, complementari a *Ode* (molt ben considerat per la crítica), la tardor del 2012. Mentre que *Ode* contenia onze cançons compostes per Mehldau, *Where Do You Start* constava de les versions de deu temes a càrrec d'altres compositors, a més d'una d'original de Mehldau. L'any 2013, Mehldau va produir l'àlbum *Walking Shadows*, un llançament de Nonesuch molt aplaudit gràcies al treball del saxofonista Joshua Redman. El 2013 també es van fer tota una sèrie de gires amb col·laboracions, com ara un duet amb Chris Thile (gran virtuós de la mandolina), duets de piano amb Kevin Hays i un nou projecte elèctric amb el prodigiós bateria Mark Guiliana, conegut

com a Mehliana. *Mehliana: Taming the Dragon*, l'àlbum de debut de Mehliana, va sortir a principis del 2014. El monumental i ambiciós treball de Mehldau *10 Years Solo Live* (recopilatori de vuit elapés de vinil) es va llançar després de la bona i unànime rebuda per part de la crítica el 16 d'octubre del 2015 (amb versions en CD i versions digitals publicades al novembre). Aquest recopilatori va ser seleccionat d'entre dinou enregistraments de concerts fets com a solista per Europa durant més de deu anys. Està distribuït en quatre subtemes amb aquestes quatre cares: "Dark/Light", "The Concert", "Intermezzo/Rückblick", i "E Minor/E Major". El 2016, Nonesuch Records va publicar *Blues and Ballads*, el primer llançament com a banda en format trio des del 2012, amb *Where Do You Start*, i el celebrat àlbum de debut del duo Joshua Redman/Brad Mehldau, *Nearness*, que inclou temes enregistrats durant la seva gira europea del 2011. Els dos àlbums han rebut elogis de públics i crítics d'arreu del món que van tots en la mateixa línia, i també gràcies a aquests dos àlbums Mehldau ha estat nominat als Grammy. Després de molts anys d'actuacions i concerts, Mehldau va debutar amb Chris Thile a la mandolina i a la veu sota el nom *Chris Thile & Brad Mehldau*. Nonesuch Records va llançar *After Bach* a principis de l'any 2018, un àlbum que no va trigar gaire a rebre els elogis dels crítics. Consta d'enregistraments en solitari, i fins i tot hi inclou el seu treball anterior, *Three Pieces After Bach*, que també va acompanyar el concert de Mehldau amb composicions de Bach i amb algunes respostes improvisades. El 18 de maig del 2018 Nonesuch va llançar *Seymour Reads the Constitution!*, la tan esperada gravació del Brad Mehldau Trio.

La personalitat musical de Mehldau és dicotòmica. Per sobre de tot és un improvisador, que valora enormement el factor sorpresa i imagina què pot passar a partir d'una idea musical espontània, que pot ser expressada immediatament, en temps real. Però també té una fascinació profunda per l'arquitectura formal de la música, en què tot el que toca pren forma. En la seva peça més inspiradora, l'estructura real de la seva idea de música funciona com a recurs expressiu. A mesura que va tocant, va escoltant com es van desenvolupant les seves idees, i l'ordre en què es van revelant elles mateixes. A cada tema hi aporta un arc narratiu consolidat, ja sigui mitjançant un inici, un final, o bé un final que deixa obert de manera intencionada. Les dues facetes de la personalitat de Mehldau (la improvisació i el formalisme) s'enfronten l'una amb l'altra, de manera que el resultat final es podria definir com un caos controlat.

Mehldau ha actuat arreu del món amb una activitat incessant des de mitjans dels 90, ja sigui tocant amb el seu trio com en solitari. Els seus concerts mostren una àmplia varietat expressiva. Sovint s'entreveu el rigor intel·lectual en aquest procés d'abstracció continu, i es pot percebre també en qualsevol moment de cadascun dels seus temes, a més d'una certa densitat d'informació, que es reconduïx cap a una balada austera que apel·la directament a les emocions. Mehldau prefereix juxtaposar els extrems. Ha aconseguit atraure un nombre força considerable de seguidors al llarg dels anys,

i aquest públic ha crescut gràcies a l'experiència singular i intensa que viu durant les seves actuacions.

A més del seu trio i dels seus projectes en solitari, Mehldau ha treballat amb nombrosos i importants músics de jazz, com les exitoses peces que va tocar amb la banda del saxofonista Joshua Redman durant dos anys, els enregistraments i concerts amb Pat Metheny, Charlie Haden i Lee Konitz, i les gravacions com a músic d'acompanyament amb artistes com ara Michael Brecker, Wayne Shorter, John Scofield, i Charles Lloyd. Durant més de deu anys, ha col·laborat amb una bona colla de músics i coneguts pels quals manté un gran respecte, com ara els guitarristes Peter Bernstein i Kurt Rosenwinkel i el saxofonista Mark Turner. Mehldau també ha participat en enregistraments allunyats del llenguatge del jazz, com el *Teatro* de Willie Nelson, i *Scar*, del cantautor Joe Henry. La seva música ha sonat en algunes pel·lícules, com per exemple *Eyes wide shut*, de Stanley Kubric, i *Million dollar hotel*, de Wim Wender. També va compondre la banda sonora original del film francès *Ma femme est une actrice*. Mehldau ha estat el compositor de dos nous treballs a càrrec de Carnegie Hall per a veu i piano, *The Blue Estuaries* i *The Book of Hours: Love Poems to God*, que van estrenar la primavera del 2005 amb la popular soprano Renée Fleming. Aquestes cançons les va gravar amb Fleming i l'any 2006 van sortir dins l'àlbum *Love Sublime*; alhora, Nonesuch va treure l'àlbum de composicions de jazz per a trio de Mehldau que porta per títol *House on Hill*. L'any 2008, la sala de concerts Carnegie Hall va voler oferir un cicle de concerts sobre cançons d'amor per a la mezzosoprano sueca Anne Sofie von Otter que es va estrenar el 2010. *Love Songs*, un àlbum doble similar al nou cicle de cançons, amb una selecció de temes francesos, americans, anglesos i suecs que Mehldau i Von Otter van interpretar junts, va sortir l'any 2010 (amb el segell Naïve) i també va tenir molt bona acollida arreu. L'any 2013, Mehldau va estrenar i interpretar *Variations on a Melancholy Theme*, una llarga peça per a orquestra que van oferir de manera conjunta l'Orpheus Chamber Orchestra i Britten Sinfonia. Gràcies al Carnegie Hall, The Royal Conservatory of Music, The National Concert Hall, i Wigmore Hall amb el suport d'Andre Hoffmann (president de la Fondation Hoffmann) el 2015, *Three Pieces After Bach* de Mehldau va trobar la seva inspiració en la selecció essencial de l'obra de Johann Sebastian Bach, *The Well-Tempered Clavier*.

Mehldau va ser nomenat curador de l'edició dels quatre concerts de jazz que va oferir la prestigiosa sala de concerts londinenca Wigmore Hall durant les temporades 2009-2010 i 2010-2011. Mehldau va participar en almenys dos dels concerts anuals que s'hi van fer. A finals de gener del 2010, el Carnegie Hall va anunciar que Mehldau ocuparia, durant el període 2010-2011, el càrrec de president de Richard and Barbara Debs Composer. Va ser, doncs, el primer artista de jazz que ocupava aquest càrrec des que es va instaurar el 1995. Altres persones que han exercit el mateix càrrec són Louis Andriessen (2009-2010), Elliott Carter (2008-2009) i John Adams (2003-2007).

En solitari:

Seymour Reads The Constitution! (2018)
 After Bach (2018)
 Blues And Ballads (2016)
 Ten Years Solo Live (2015)
 Where Do You Start (2012)
 Ode (2012)
 Live in Marciac (2011)
 Highway Rider (2010)
 Trio Live (2008)
 House on Hill (2006)
 Day Is Done (2005)
 Live In Tokyo (2004)
 Anything Goes (2004)
 Largo (2002)
 Art of the Trio V - Progressions (2001)
 Places (2000)
 Art of the Trio IV - Back at the Vanguard
 (1999)
 Elegiac Cycle /"Solo Piano Music" (1999)
 Art of the Trio III - Songs (1998)
 Art of the Trio II - Live at the Vanguard
 (1998)
 Art of the Trio (1997)
 Introducing Brad Mehldau (1995)

Com a colíder:

Chris Thile & Brad Mehldau (2017)
 Joshua Redman/Brad Mehldau Duo -
 Nearness (2016)
 Mehliana: Taming the Dragon (2013)
 Modern Music (2011)
 Konitz/Mehldau/Haden/Motian - Live at
 Birdland (2010)
 Anne Sofie Von Otter and Brad Mehldau -
 Love Songs (2010)
 Metheny Mehldau Quartet (2007)
 Brad Mehldau and Renée Fleming - Love
 Sublime (2006)
 Metheny Mehldau (2006)

per **Miquel Gené**

Algunes de les primeres actuacions a Espanya de Brad Mehldau van ser en un soterrani de la plaça Reial de Barcelona anomenat Jamboree Jazz Club, on, acompanyat pels germans Mario i Jordi Rossy i per Perico Sambeat, va enregistrar en directe els seus treballs *New York-Barcelona Crossing, Volum 1* i *New York-Barcelona Crossing, Volum 2*.

Aquesta nit, Brad Mehldau arriba a Barcelona consagrat com un dels noms imprescindibles del jazz contemporani. I ho fa en el marc del retrat d'artista que li brinda L'Auditori, i que ens permetrà gaudir-ne com a improvisador, compositor i intèrpret de la seva pròpia música, de primer al costat de l'OBC i, en un format més íntim, amb el tenor Ian Bostridge.

Sona una vella cançó als Estats Units d'Amèrica que ens parla de la fusió entre el jazz, per a molts la música clàssica americana, i la música clàssica europea. Des de principis del segle XX, compositors de tradició clàssica europea com Aaron Copland, Ígor Stravinski i Dmitri Xostakóvitx van introduir elements del jazz en el seu llenguatge. D'altres, com George Gershwin, van fer el camí en sentit invers, passant dels teatres de Broadway al Carnegie Hall amb obres com *Porgy and Bess* o *Rhapsody in Blue*.

Els creadors i el públic actuals sembla que hem trencat una part de les barreres que separaven alguns gèneres musicals. A les nostres escoles superiors, hi conviuen amb normalitat estudis de jazz amb d'altres de música moderna, clàssica i tradicional. I L'Auditori mateix es fa ressò d'aquesta normalització amb els seus *Revisitings*, produccions en les quals convida joves talents del jazz a reformular obres clàssiques.

Brad Mehldau és un cas paradigmàtic dins d'aquesta llarga tradició. La seva voracitat com a oient l'ha dut de la música clàssica dels seus primers anys al jazz. I d'aquí, a compartir perspectives musicals amb sopranos com Reneé Fleming i Anne Sofie von Otter; a versionar clàssics de la música pop com The Beatles, Radiohead o Nirvana, i a fer incursions en el terreny de la música escrita amb el disc *Highway Rider*. Aquest 2018, Mehldau ha publicat *After Bach*, un disc en el qual combina la interpretació de música de Johann Sebastian Bach amb composicions pròpies inspirades per aquesta.

Tot i partir de la improvisació, la música de Mehldau mostra un gran afany per mantenir una estructuració formal sòlida, que es basa en un acurat treball temàtic i motívic. Aquests elements compositius, que incorpora tant en els seus treballs de caràcter improvisat –*Elegiac Cycle*– com en obres més meditades –la ja esmentada *Highway Rider*–, provenen d'una inquietud que el porta a escoltar i analitzar de la mateixa manera Beethoven, Brahms, Led Zeppelin i Dream Theater.

Ja sigui davant del piano o amb el paper i la ploma, aquests són els elements que, des de l'amor per la música, Mehl dau posa en joc com a creador: «Allò que surt del teu cap és la pròpia elaboració d'allò que més estimes». I continua: «El jazz ofereix una aproximació a l'expressió excepcionalment pragmàtica. El músic utilitza allò que necessita de la història de la música per apropar-se a aquella sensació de pell de gallina que en el passat va experimentar escoltant-la».

L'arribada de Mehl dau a la música escrita és una conseqüència inevitable dels seus neguits com a creador, especialment en els camps del control de la forma i de la cerca de la coherència interna en les seves obres. Elements que són presents en la manera com construeix les improvisacions, però que es posen a prova d'una forma més explícita en partitures com la del *Concert per a piano i orquestra* que escoltarem aquesta nit. Aquesta obra ens farà oblidar qualsevol idea de frontera entre gèneres, en una exploració sense límits dels sons que nodreixen contínuament la ment i els sentits de Brad Mehl dau.

Tancarà el cercle la suite de la música que Jonny Greenwood va compondre per a la pel·lícula *There will be blood*, que ens remet novament a la relació entre la música clàssica i, en aquest cas, el pop-rock –Greenwood és guitarrista de Radiohead i un conegut compositor de música de concert i per al cinema. I de Greenwood tornarem a Mehl dau, aficionat a versionar clàssics de la música pop, entre els quals figura Paranoid Android, un dels himnes del grup britànic i hit indiscutible del seu repertori.

El *Concert per a piano i orquestra* de Brad Mehl dau és un encàrrec de L'Auditori en col·laboració amb l'Orchestre national d'Île-de-France i Jazz à la Villette Festival, el Witold Lutoslawski National Forum of Music, Breslau, Polònia (Jazztopad Festival), el Barbican Centre de Londres i la Britten Sinfonia, la Philharmonie Luxembourg i Orchestre Philharmonique du Luxembourg i Los Angeles Philharmonic Association (Gustavo Dudamel, director artístic).

L'OBC va ser fundada per l'Ajuntament de Barcelona el 1944, consolidant el projecte de l'Orquestra Pau Casals (1920-1937) que la Guerra Civil va interrompre. Avui dia, tot mantenint l'esperit original de Pau Casals, oberta al món i compromesa amb la societat, té especial cura dels nostres artistes i del nostre patrimoni, i té com a missió divulgar la música simfònica principalment del segle XIX a la creació actual. Té la seu a L'Auditori, on interpreta 24 programes de temporada a més d'altres concerts que acosten la música d'orquestra a la ciutadania: cinema en versió original, concerts familiars i escolars, música experimental, òperes i música de cambra. També es presenta a llocs emblemàtics com la Plaça de la Catedral, la platja de la Barceloneta o la Sagrada Família.

El primer director titular va ser Eduard Toldrà, i des del setembre de 2015 ho és Kazushi Ono, que també és titular de l'Orquestra Metropolitana de Tòquio. Altres titulars han estat Antoni Ros Marbà, Salvador Mas, Franz-Paul Decker, Luis Antonio García Navarro, Lawrence Foster, Ernest Martínez Izquierdo, Pablo González i Eiji Oue. També ha estat dirigida per Sergiu Celibidache, Valeri Gergiev, Christopher Hogwood, Eliahu Inbal, Emmanuel Krivine, Jesús López Cobos, Marc Minkowski, Michel Plasson, Mstislav Rostropovitch o Leonard Slatkin i entre els solistes convidats destaquen Lang Lang, Janine Jansen, Daniel Barenboim, Anne-Sophie Mutter, Isaac Stern, Radu Lupu, Frank Peter Zimmermann, Arcadi Volodos, Plácido Domingo, Montserrat Caballé, Teresa Berganza, Alicia de Larrocha, Pinchas Zukerman, Martha Argerich, Joshua Bell, Gidon Kremer, Truls Mørk, Viktoria Mullova, Piotr Anderzewski, Gil Shaham, Rudolf Buchbinder, Joaquín Achúcarro, Claudio Arrau, Arthur Rubinstein... L'OBC ha realitzat gires per Europa, Àsia i els EUA i ha actuat a sales com Musikverein, Wiener Konzerthaus, Concertgebouw, Royal Albert Hall, Kennedy Center o Carnegie Hall.

PRIMERS VIOLINS Vlad Stanculeasa, concertino / **Cristian Chivu**, concertino associat / **Raúl García**, assistent concertino / **María José Aznar** / **Sarah Bels** / **Walter Ebenberger** / **Ana Isabel Galán** / **Natalia Mediavilla** / **Katia Novell** / **María Pilar Pérez** / **Anca Ratiu** / **Jordi Salicrú** / **Adrián Centenero*** / **Vladimir Chilaru*** / **Frédéric Descargues*** / **Oleksandr Sora*** **SEGONS VIOLINS** Alexandra Presaizen, solista / **Emil Bolozan**, assistent / **María José Balaguer** / **Jana Brauning** / **Patricia Bronisz** / **Mireia Llorens** / **Melita Murgea** / **Antoni Peña** / **Josep Maria Plana** / **Robert Tomàs** / **Natalie Dentini*** / **Sergii Maiboroda*** / **Francina Elisabet Moll*** / **Francesc Puche*** **VIOLES** Josephine Fitzpatrick, assistent / **David Derrico** / **Franck Heudiard** / **Christine de Lacoste** / **Sophie Lasnet** / **Michel Millet** / **Miquel Serrahima** / **Jennifer Stahl** / **Andreas Süßmayr** / **Peter Bucknell*** / **María Juan*** / **Albert Romero*** / **Marc Tarrida*** **VIOLONCELS** José Mor, solista / **Màrius Díaz**, solista invitat / **Núria Calvo** / **Lourdes Duñó** / **Vincent Ellegiers** / **Olga Manescu** / **Jean-Baptiste Texier** / **Irma Bau*** / **Jordi Claret*** / **Magdalena Cristea*** / **Marc Galobardes*** / **Laia Puig*** **CONTRABAIXOS** Christoph Rahn, solista / **Dmitri Smyslyayev**, assistent / **Jonathan Camps** / **Apostol Kosev** / **Josep Mensa** / **Matthew Nelson** / **Albert Prat** / **Nenad Jovic*** **FLAUTES** Francisco López, solista / **Bea Cambrils** / **Christian Farroni**, assistent / **Ricardo Borrull**, flautí **OBOÈS** Disa English, solista / **José Juan Pardo** / **Dolors Chiralt**, assistent / **Molly Judson**, corn anglès **CLARINETS** Larry Passin, solista / **Francesc Navarro** / **Josep Fuster**, assistent i clarinet en mi b / **Alfons Reverté**, clarinet baix **FAGOTS** Silvia Coricelli, solista / **Noé Cantú** / **Thomas Greaves**, assistent / **Slawomir Krysmalski**, contrafagot **TROMPES** Juan Manuel Gómez, solista / **Joan Aragó** / **David Bonet** / **Juan Conrado García**, assistent solista / **David Rosell**, assistent **TROMPETES** Mireia Farrés, solista / **Adrián Moscardó** / **Angel Serrano**, assistent **TROMBONS** Eusebio Sáez, solista / **Vicent Pérez** / **Gaspar Montesinos**, assistent / **Raul García**, trombó baix **PERCUSSIÓ** Joan Marc Pino, assistent / **Juan Francisco Ruiz** / **Ignasi Vila** **ARPA** Magdalena Barrera **ENCARREGAT D'ORQUESTRA** Walter Ebenberger **RESPONSABLE DE DOCUMENTACIÓ MUSICAL** Begoña Pérez **RESPONSABLE TÈCNIC** Ignasi Valero **PERSONAL D'ESCENA** Joan Luis

* col·laborador

CLARK RUNDELL

Famós pel seu domini d'obres complexes i exigents, Clark Rundell és un dels directors convidats més sol·licitats de l'actualitat. Va estudiar direcció a la Universitat del Nord-oest de Chicago amb John Paynter i trombó amb Frank Crisafulli, i posteriorment li van concedir una beca per a joves talents per estudiar direcció amb Timothy Reynish al Royal Northern College of Music.

Ha col·laborat amb totes les orquestres de la BBC, la Britten Sinfonia, la Royal Liverpool Philharmonic, la Royal Northern Sinfonia, l'Ensemble 10/10, l'Asko Schönberg, la Klangforum Wien i l'SWR-Sinfonieorchester Baden-Baden.

El seu repertori inclou música des del segle XVIII fins a l'actualitat. La seva activitat com a director operístic abasta òperes com *Clemency*, de James MacMillan, *Voices & Votes*, d'Orlando Gough, així com *Albert Herring*, *Un altre pas de rosca*, *Carmen*, *Kàtia Kabànova*, *Escena de carrer*, *L'heure espagnole*, *La guineueta astuta* i *L'infant i els sortilegis*. Fermament compromès amb la difusió de noves músiques, ha estrenat obres de Louis Andriessen, Steve Reich, Mark-Anthony Turnage, James MacMillan, Django Bates, Sir Richard Rodney Bennett, Gary Carpenter, Tim Garland, Adam Gorb, David Horne, Steve Mackey, Steve Martland, Martijn Padding, Gwilym Simcock i Joey Roukens. Com a col·laborador expert en la barreja de gèneres, ha dirigit nombrosos projectes d'orquestra amb artistes com Elvis Costello, Esperanza Spalding, Toumani Diabaté, Tim Garland, Gwilym Simcock o el grup Wayne Shorter Quartet.

MÚSICA DE CAMBRA

26 de febrer

BRAD MEHLDAU & IAN BOSTRIDGE

Ian Bostridge tenor • **Brad Mehldau** piano

Després de veure's actuar l'any 2015, Brad Mehldau i Ian Bostridge es van conèixer i es van confessar la seva admiració mútua. Des de llavors, Mehldau ha compost diverses cançons pensant específicament en la veu de Bostridge, com aquest cicle que presentaran per tot el món durant l'any 2019.

L'AUDITORI
auditori.cat